

Persdossier

Nooit nooit

WOLF WOLF & NTGent

Première 27.11.2025

Credit: Koen Broos

Synopsis

Wat gaat mee en wat belandt onherroepelijk de vergetelheid in? Vijf acteurs besluiten het volledige theaterarchief uit hun hoofd te leren. Want daar zijn ze goed in, die acteurs, in teksten onthouden. Zodat het nooit nooit verloren zal gaan.

Vijf spelers betreden het archief van een theaterhuis dat zestig jaar bestaat als dat van een overleden dierbare. Onder een dikke laag stof ontdekken ze tekstbrochures (met en zonder schrappingen), foto's van voorstellingen, verslagen van bestuursvergaderingen, personeelsdossiers, affiches, uit elkaar vallende maquettes, gescheurde kostuums en slapende personages.

Collectief WOLF WOLF vertrekt voor deze nieuwe creatie niet vanuit repertoire, maar vanuit de plek waar het repertoire ligt opgeslagen. Een ruimte als collectief geheugen. Een fysieke ruimte die gaat verdwijnen. Alle dozen worden leeggehaald, de kostuums worden verkocht en decorstukken gaan naar het containerpark. Alleen de theaterteksten en foto's krijgen een nieuwe ruimte in de digitale wereld.

In *Nooit nooit* zoekt WOLF WOLF uit hoeveel je eigenlijk kan zeggen met de woorden van een ander. Een voorstelling als een puzzel waarin fragmenten en flarden die ogenschijnlijk niets met elkaar te maken hebben, toch onderling resoneren. Vol verwondering speelt WOLF WOLF het archief tot leven in deze nieuwe creatie over de kunst van het onthouden.

OVER WOLF WOLF

Het jonge collectief [WOLF WOLF](#) verbaast al sinds zijn oprichting in 2019. De professionele jury van het TheaterFestival verkoos debuutvoorstelling *Who's Afraid of Virginia Woolf?* tot een van de meest belangwekkende van 2020, uitzonderlijk voor een afstudeerproject. Ook opvolger *Voorjaarsontwaken* was een schot in de roos. De voorstelling werd door Focus Knack verkozen als allerbeste productie van voorjaar 2022, was te zien op het TheaterFestival in 2023 en leverde WOLF WOLF de Acteurprijs op voor Beste Samenspel.

"Met durf, oog voor detail en een onuitputtelijke energie stuurt WOLF WOLF je van de ene naar de andere uitboek van het toneel. Hun boog verliest geen moment aan evenwicht of spankracht (...) een staalkaart van een groep multi-talenten"

--- De Standaard over 'Voorjaarsontwaken' (2022)

"Als vier jonge acteurs bij wijze van masterproef 'Who's afraid of Virginia Woolf?' van Edward Albee spelen, verwacht je niet meteen een klein meesterwerk. Toch komt de interpretatie die Imke Mol, Flor Van Severen, Naomi van der Horst en Mitch Van Landeghem aan dat stuk gaven aardig dicht in de buurt. Ze bespelen de toneelruimte meesterlijk"

--- Pzazz over 'Who's afraid of Virginia Woolf?' (2020)

Credits

Tekst & Spel: Imke Mol, Mitch Van Landeghem, Flor Van Severen, Naomi van der Horst, Fabrice Delecluse / **Scenografie & Licht:** Gilles Pollak / **Compositie muziek:** Geoffrey Burton / **Spelcoaching:** Jan Steen / **Bindregie:** Suze Milius / **Outside eye:** Yves Degryse / **Kostuums:** Marij de Brabandere / **Productie:** NTGent & WOLF WOLF / **Met de steun van:** De Auteurs, Stad Gent / **Met dank aan:** Rijksarchief Gent

Biografieën cast

Naomi van der Horst (1996) is theatermaker, speler, schrijver, docent en danser. Die veelheid maakt haar gelukkig. Ze behaalde in 2019 haar masterdiploma op KASK Drama, School Of Arts in Gent. Naast haar werk bij en met theatercollectief WOLF WOLF speelt en maakt Van der Horst graag voorstellingen voor jong publiek. Bij Studio Orka werkte ze mee aan *Pied de Poule*, bij Theater Malpertuis aan *Beginners* en *De Kleine Prins*, en dit seizoen maakt en speelt ze *Fabels* met De Kopergieterij.

Van der Horst stond mee aan de basis van het artistiek-activistische kunstenaarscollectief Zuidpark, was meermaals gastdocent op LUCA Drama en maakte deel uit van de artistieke kern van Kunst in de Klas, een organisatie die voorstellingen maakt met een volledige basisschool.

Fabrice Delecluse (1974) vervoegde in 1997 onmiddellijk na zijn afstuderen als acteur het toenmalige NTG-ensemble onder leiding van Jean Pierre De Decker (Het Publiekstheater). Als jongste van de ploeg speelde hij onder andere mee in *Midzomernachtsdroom*, *Voorjaarsontwaken*, *Peter Pan* en *Dansen op mijn Graf*. Later ging hij als freelancer aan de slag (bij o.a. Theater Zuidpool, 4Hoog, en 't Gevolg). Delecluse was ook te zien op tv in verschillende fictieprogramma's zoals *Professor T.*, *Jan de Lichte*, *Oud België* en *Eigen Kweek*.

Vanaf 2010 tot 2025 werkte Delecluse als docent en coördinator bij KASK Drama. Hij begeleidde er talloze dramastudenten, waaronder de vier spelers van WOLF WOLF, waarmee hij in 2025 de NTGent-productie *Nooit nooit* maakt.

Gilles Pollak (1996) behaalde zijn master Scenografie aan de HKU en zijn bachelor Podiumtechnieken aan het RITCS. Hij werkt als lichtontwerper, scenograaf en theatermaker bij verschillende gezelschappen in Nederland en België, en is lid van theatercollectieven WOLF WOLF en Camping Sunset.

Pollaks solo *lightparticles inc.*, een voorstelling over de schoonheid van licht, leverde hem mooie recensies en eervolle vermeldingen in eindejaarslijstjes op. Samen met Lotte Vrancken sprak hij de State of the Youth uit tijdens Het TheaterFestival in 2023. In het eindejaarslijstje van e-tecetera in 2023 werd hij genoemd voor zijn bijzonder lichtontwerp voor *Dromers* van WOLF WOLF. Zijn expertise rond licht en ruimte deelt Pollak in workshops en aan verschillende theaterscholen. Bij NTGent nam Pollak in 2024 deel aan *eXtra Space* met een onderzoek rond regen en wolkenveranderingen.

Flor Van Severen (1994) behaalde in 2019 zijn masterdiploma op KASK Drama, School Of Arts in Gent. Zijn interesse in het spelen ontstond in De Kopergieterij, waar hij jarenlang ateliers volgde. Hij werkte onder andere samen met De Kopergieterij, deschonecompagnie, LAIKA, Jesse Vandamme en Tom Vermeir. De laatste jaren richt Van Severen zich meer op camerawerk. Hij speelde onder andere mee in de tv-series *Bathroom Stories*, *Onder vuur*, *Fuck you very very much 2*, *splinter*, *Single Bells* en *Dood spoor*.

Mitch Van Landeghem (1996) is toneelspeler, maker en schrijver. In 2020 studeerde hij af aan de drama-opleiding van het KASK in Gent. Hij werkte o.a. met Hof van Eede, De Nwe Tijd/hetpaleis, Ontroerend Goed, BERLIN/NTGent, Deschonecompagnie en fABULEUS. Naast WOLF WOLF maakte Mitch deel uit van de collectieven Camping Sunset en DE HOE, die laatste samen met vaste artistiek partner Carine van Bruggen. Op dit moment werkt Van Landeghem voor de tweede keer samen met Les Âmes Perdues, Tom Goossens en Muziektheater Transparant. In de zomer van 2026 gaan zij in première met een muziektheatrale whodunit.

Imke Mol (1991) behaalde in 2019 haar masterdiploma op KASK Drama, School Of Arts in Gent. In 2023 behaalde ze ook haar master Muziektheater aan ArtEZ in Arnhem met eigen solo *Ma Voix Humaine*, een essayistische opera op basis van Poulenc's opera *La voix humaine*.

Mol liep stage bij FC Bergman voor de voorstelling *JR* (2018-2020). Ze speelde o.a. in *Tristano* en *En met mij vergaat de wereld* van Ensemble Antwerpen (2020, 2022), en *Scala* (Amsterdam). Mol maakte in 2020 een eigen solo: *Medea Culpa*. Voor Over het IJ Festival maakte ze de voorstelling *Is Goud*, over de aardbevingsproblematiek in Groningen (2022). Ze was ook docent op LUCA Drama.

Speeldata

2025

- 27/11/2025: PREMIÈRE, NTGent Schouwburg (20u)
- 29/11 – 06/12: NTGent Schouwburg

2026

- 27/01: Genk, C-mine
- 28/01: Berchem, Corso
- 29/01: Koksijde, Casino
- 30/01: Brugge, Stadsschouwburg
- 31/01: Lokeren, CC Lokeren
- 04/02: Antwerpen, Toneelhuis (Bourlaschouwburg)
- 05/02: Dilbeek, Westrand
- 06/02: Aalst, CC De Werf
- 07/02: Deinze, Leietheater
- 11/02: Dendermonde, CC Belgica
- 12/02: Beveren, CC Ter Versten
- 13/02: Leuven, 30 CC (Schouwburg)
- 14/02: Evergem, CC Evergem
- 19/02: Wilrijk, Schouwburg De Kern
- 21/02: Oostende, De Grote Post
- 25 & 26/02: Brussel, KVS Bol
- 27/02: Roeselare, De Spil
- 28/02: Waregem, CC De Schakel

Interview

"We voelden geen enkele drang om voorzichtig te zijn"

3.360 dozen liggen er in het archief van NTGent, de voedingsbodem voor 'Nooit nooit', de nieuwe voorstelling van collectief WOLF WOLF over de tomeloze ambitie van de mens om te bewaren wat onherroepelijk verloren gaat. "Theater is het misschien wel het meest vluchtige medium in de kunsten", zeggen de makers. "Er is brutaliteit nodig om een oud verhaal weer tot leven te wekken."

--- interview door Jonas Mayeur

Een voorstelling maken op basis van duizenden archiefdozen... hoe begin je daar in godsnaam aan?

Imke Mol: "We zijn met z'n vijven in het papieren NTGent-archief gedoken. Sommigen van ons hadden zin om theaterteksten te lezen, anderen om foto's te bekijken, anderen wilden graag administratieve documenten doornemen,... Op intuïtie hebben we dozen opengetrokken. Een keer je daarmee begint, raak je snel in een soort tunnel. Je raakt gefascineerd door een bepaalde voorstelling, het verhaal van een medewerker, een serie verslagen,... je glijdt van de ene doos naar de andere."

Mitch Van Landeghem: "Je begint met de ambitie om een overzicht te krijgen van wat er allemaal is. Van wát zo'n archief eigenlijk is. Maar al snel kom je tot de conclusie dat – zelfs om een algemeen beeld te krijgen – je naar de details moet kijken. Dat je pagina's moet vastnemen; letters, woorden en zinnen bestuderen. Je zweeft ergens tussen alles willen lezen en puur op intuïtie door het archief gaan. In elk geval hebben we van zodra iets ons aansprak, het opzijgelegd."

Hadden jullie van bij het begin het gevoel dat het steek hield als jong collectief om in zo'n stoffig archief te duiken?

Imke: "Het voelde meteen fijn om te doen, omdat je als theatermaker met een medium werkt dat verdwijnt van zodra de voorstelling gedaan is. Wat er van rest, komt terecht in een ruimte zonder ramen waar haast niemand komt. Elke voorstelling sterft tijdens de dernière. Daar weer leven in brengen, voelde goed. Ik stelde me voor dat de schrijver, de regisseur, de acteurs dat ook fijn zouden vinden."

Mitch: "Tegelijk was het goed dat wij als buitenstaanders in het NTGent-archief konden duiken. Repertoire en geschiedenis zijn heel interessant maar wel pas op het moment dat je er iets mee kan dóen. We hebben nooit een voorzichtigheid gevoeld om dingen intact te laten."

"Au fond hebben we geen interesse in repertoirebehoud. Of toch niet in de zin dat teksten van ons niet mogen sterven zoals ze er ooit stonden. We kijken naar bestaande verhalen en vragen ons af: Wat hebben we hieraan? Welke bewerkingen heeft een tekst nodig zodat die weer iets kan betekenen?"

Imke: "Theater is een enorm vluchtig medium, er is brutaliteit nodig om oude verhalen nieuw leven in te blazen."

Wat voor voorstelling is 'Nooit nooit' geworden? Is het een bloemlezing van het NTGent-archief? Of helemaal niet?

Imke: "Het archief van NTGent wordt verhuisd en tegelijk stap voor stap gedigitaliseerd. En dus verdwijnen er – niet voor het eerst – tijdens het bewaren ook een hoop stukken. *Nooit nooit* gaat vooral

daarover: over proberen bewaren en tegelijk onherroepelijk verliezen. Wat blijft er? En wat belandt in de vergetelheid?"

Vanwaar komt de menselijke drang om te bewaren?

Imke: "Als mens wil je tastbare herinneringen bijhouden omdat je je geheugen niet vertrouwt. Je wil het kunnen aanwakkeren, of wat je vergeten was in herinnering brengen. Ik heb al mijn kindertekeningen in een opslag liggen. Ik ben daar nooit en ik weet zelfs niet wat er allemaal ligt. Maar ik ben wel blij dat het er ligt."

Mitch: "Bewaren is echt een gevoelsmatig iets. Het archief van een theaterhuis heeft een officieel karakter maar toch voel je ook die emotionele kant. Het is zo sentimenteel, rommelig en inconsequent. Je vindt hier bij NTGent brieven van personeelsleden in het archief die zich afmeldden voor een vergadering ergens in de jaren 80 en vraagt je af: Waarom is dit bewaard? Aan de andere kant zoek je tevergeefs naar die ene theatertekst die superbelangrijk lijkt."

Imke: "Voor ons was het vaak totaal onduidelijk waarom bepaalde keuzes zijn gemaakt. Je zou bijna een archief moeten bijhouden van het archiveren. Notulen van welke keuzes zijn gemaakt, en waarom."

Wat doet het met jullie om te weten dat straks het script van 'Nooit Nooit' in het archief komt te liggen?

Mitch: "Dat wij nu zelf het archief aan het aanvullen zijn, dat vind ik waanzinnig. Ik raak er echt van in de knoop. Katelijne, onze regieassistente, werkt al jaren voor NTGent. In het archief zijn we veel dozen tegengekomen die zij heeft samengesteld met mails, notities, agendapunten, oude versies van scripts, technische fiches,... En nu zit Katelijne bij ons aan tafel. Zeggen we iets, dan zien we hoe zij dat neertikt, en besef je: wat ik net zei, zit straks misschien ook in zo'n doos. Griezelijk en bijzonder tegelijk."

Stel dat het archief van NTGent al volledig gedigitaliseerd was, hadden jullie dan nog deze voorstelling kunnen maken?

Imke: "Bij digitaal tik je CTRL+F, vul je een zoekterm in en heb je meteen alle resultaten. In een papieren archief moet je veel meer zoeken. Dat werk is het werk dat we moesten doen, en daardoor hebben we kunnen maken wat we hebben gemaakt. Dat had met een Google Drive nooit gekund."

Mitch: "De voorstelling is voor een groot stuk het gevolg van serendipiteit. Het is zo vaak gebeurd dat we toevallig op iets botsten waar we niet naar op zoek waren."

"Ik ben heel blij dat we met een papieren archief konden werken. Heel veel van de kwaliteit van een kunstwerk gaat toch over het werk dat de kunstenaar erin steekt. Dat vind ik zo onrustwekkend aan de opkomst van AI in de kunsten. Het trage, omslachtige werk dreigt te verdwijnen en net dat geeft inhoud en kwaliteit. We hadden *Nooit nooit* sneller kunnen maken met meer digitale tools maar het was een minder bezielt stuk geweest."

Net als NTGent is ook WOLF WOLF jarig in 2025; jullie bestaan vijf jaar. Bovendien is 'Nooit nooit' jullie vijfde voorstelling. De première ervan is de honderdste keer dat jullie samen op scène staan. Wat deed jullie destijds beslissen om als collectief te gaan werken?

Imke: "We delen een inhoudelijke fascinatie. Al onze voorstellingen gaan op hun manier over de grens tussen fictie en realiteit, tussen spelen en niet-spelen. En over de impact van verhalen op mensenlevens."

Mitch: "Wat daarnaast goed werkt aan deze groep, is dat we telkens iets maken dat niemand van ons in zijn eentje had kunnen bedenken. We hebben enorm verschillende hoofden."

Imke: "Sommigen denken rationeler, anderen houden meer vast aan hun gevoel. Als collectief zoeken we daarin een middenweg: het moet dramaturgisch én gevoelsmatig kloppen. We spelen ook allemaal anders maar we proberen dat nooit op elkaar te doen lijken."

Mithc: "Bij elke creatie word je uitgedaagd om op tocht te gaan met elkaar. Wat maken we? Hoe maken we dat? Wie doet wat? Een uitdaging, maar zo kom je wel tot iets wat alleen wij hadden kunnen maken."

Mitch: "In elke voorstelling zit een collage van verschillende soorten toneel, een veelheid van soorten scènes. De tekst van een scène kan in een bepaalde taal zijn, typisch voor Flor of Naomi, gespeeld door iemand anders in zijn of haar typische stijl. Eén scène dus die uit totaal verschillende hoofden komt. Tegelijk streven we ernaar dat geen enkele scène makkelijk te linken is aan één van ons."

Jullie schrijven ook telkens samen het script. Wat betekent dat je én het lef moet hebben om iemand anders werk te bekritisieren én ertegen moet kunnen dat iemand je werk bekritiseert.

Mitch: "Collectief werken is een oefening in nederigheid. Je moet de fun zien van iets op tafel leggen, los te laten, en dan toe te kijken hoe anderen het door elkaar halen. Je moet daar plezier in scheppen en de kwaliteit van inzien."

Imke: "Collectief werken kan niet met een groot ego, zo eenvoudig is dat. Het is zoals democratie: best ingewikkeld maar superleuk. Je moet vertrouwen hebben in elkaar, dat iedereen het beste voorheeft met de groep en met de voorstelling. Je kan denken 'oei, dat ik had zo zelf niet gedaan'. Of: 'oh, waw, dat had ik zelf zo niet kunnen bedenken'."

'Nooit nooit' is jullie eerste voorstelling voor de grote zaal. Geeft dat druk?

Imke: "Ik denk het niet. Het grootste verschil is net dat we meer uit handen kunnen geven waardoor dingen makkelijker te realiseren zijn."

Mitch: "De luxe is dat we ons nu veel meer kunnen focussen op het artistieke werk. Dat maakt niet bang, dat maakt rustig. Bij onze vorige voorstelling moest iemand met een busje op de dag van de première nog snel een paar tweedehandsbanken halen. Het decor was nog niet af. Dat is pas stressen. En dan verlies je natuurlijk ook zo weer een halve dag repetitie op een cruciaal moment."

"Een schaalvergroting is deze voorstelling natuurlijk wel. Alles voelt groter, maar tegelijk lijkt het ons te lukken om te blijven wie we zijn, te doen wat wij doen. Dat maakt me oprecht blij."

Imke: "Hopelijk keert dat straks niet terug in ons gezicht, hé. Dat we straks effectief in die grote zaal staan en denken: 'shit, dit is echt heel groot'. De nachtmerries beginnen vanaf nu." (lachen luid)

Het Hele Kleine Deurtje (epiloog)

Ergens in het decor van *Nooit nooit* zit een heel klein deurtje. Een uitdrukkelijke wens van Fabrice Delecluse, die de voorstelling samen met WOLF WOLF heeft gemaakt en speelt. "Tijdens onze opleiding aan het KASK in Gent was Fabrice onze docent en mentor. Het is geweldig om nu als collega's samen te werken", zegt Imke. "Bovendien was Fabrice in de jaren 90 lid van het ensemble van NTGent. Regelmatig komt hij met een verhaal op de proppen over een voorstelling van vroeger dat we anders nooit hadden gekend. Fabrice brengt het archief vanzelf tot leven."

"Toen Fabrice op de toneelschool zat, speelde hij in een voorstelling een soort lakei of bode", zegt Mitch. "Van de regisseur moest hij tijdens de repetities telkens gebukt opkomen. Tientallen keren. Op scène zou er een klein deurtje staan en dus moest Fabrice doen alsof hij daardoor kwam. Vergat hij het één keer, dan kreeg hij onder zijn voeten. Hij hield er een trauma aan over en had één grote wens voor het decor. Er moest en zou een klein deurtje in zitten. Zodat hij eindelijk nog eens kon doen waar hij zolang voor had geoefend."

Imke: "In elk geval weet hij als geen ander hoe je opkomt door een heel klein deurtje."

60 jaar NTGent in 17 cruciale momenten

1. Oprichting in 1965

Na WOII waren in de Gentse Schouwburg twintig jaar lang alleen voorstellingen te zien van stadstheater KNS uit Antwerpen. In 1965 kreeg Gent eindelijk zijn eigen gezelschap, al had de eerste artistiek leider Dré Poppe best veel moeite om acteurs met naam en faam te strikken. Smalend noemde men het ensemble van NTG "de kindertuin".

2. 1969: Première van *De Jongens*, een controversieel stuk over homofilie

Meer dan 20.000 mensen kwamen in 1969 en 1970 kijken naar de Gentse versie van *The Boys in the Band*, de allereerste Hollywood-productie die homofilie niet als een persversie of ziekte portretteerde. Tot afgrijzen van sommige kranten die het over een "onsmakelijke vertoning" hadden.

3. 1975: eerste theaterdecreet, start structurele subsidiëring

Na een lange staking van de Vlaamse beroepstheaters was de overheid bereid om voor het eerst een theaterdecreet op te stellen, met daarin de voorwaarden voor gezelschappen om structureel elk jaar een toelage te krijgen. Al klonk er ook meteen kritiek. De vaste subsidiëring zou theaters te veel op hun lauweren laten rusten en te weinig ruimte laten voor nieuwe stromingen, jonge generaties en experiment.

4. 1977: Aanstelling van Jef Demedts als artistiek directeur

Acteur en Gentenaar Jef Demedts, medeoprichter van NTG, zou maar liefst 14 jaar artistiek leider zijn. Omdat hij zijn macht wilde delen, richtte hij een beleidsgroep op met twee acteurs, een regisseur en een dramaturg: het begin van een zeer vruchtbare periode.

5. 1982: Internationaal succes met *Lysistrata*

Tot op vandaag is NTGent een theaterhuis dat internationaal toert en tot ver buiten de landsgrenzen lof oogst. Een traditie die begon in 1982 met de maatschappelijk geëngageerde voorstelling *Lysistrata*, een Oudgriekse klassieker vertaald door Hugo Claus. De productie, in het kader van Europalia Griekenland, kaapte de eerste prijs weg op het Internationale theaterfestival in Sitges, Griekenland.

6. 1985: het immense succes van *Peter Pan*

In de jaren 80 en 90 boekte NTGent grote successen met zijn bewerkingen van *Peter Pan*, *Jungleboek* en *Pinokkio*, gericht op gezinnen met kinderen en scholen. Over die eerste voorstelling schreef De Gentenaar in 1985: "Tranen van ontroering en een dankbaar gevoel, als had je net een film van Steven Spielberg gezien."

7. 1987: inhuldiging Minnemeers

Sinds de vroege jaren 80 al kampte de NTGent Schouwburg met plaatsgebrek. Het theater was gebouwd om voorstellingen te spelen, niet om ze te maken. In 1987 opende eindelijk de site Minnemeers, met naast een extra speelplek ook nieuwe ateliers, repetitie- en kantoorruimte.

8. 1991: 25 jaar NTGent gevierd met *Het gezin van Paemel*

Voor zijn encscenering van de klassieker *Het gezin van Paemel* wilde Dirk Tanghe per se een korenveld als decor. De 'machinisten' van het stadstheater prikten dan maar duizenden halmen stuk per stuk op piepschuimen platen. Drie medewerkers waren er drie weken fulltime mee in de weer. Niet de laatste tour de force van de Gentse decorbouwers.

9. 1993: heropening Schouwburg met *Onder de torens* van een kwade Hugo Claus

Na een renovatie van bijna 10 jaar heropende de Schouwburg met de première van *Onder de Torens*, een stuk van Hugo Claus in regie van de betreurde Sam Bogaerts. Het feest werd nogal overschaduwd door de open brief die een ziedende Claus naar het weekblad Humo stuurde waarin de grootmeester, die het schijnbaar gehad had met het theater, de vloer aanveegde met recensenten én toneelregisseurs.

10. 1993-1996: Het Salon, plek voor experiment

Binnen de context van de grote Vlaamse theaters was Het Salon begin de jaren 90 een uniek concept. Onder impuls van regisseur Sam Bogaerts kreeg een steeds wisselende groep van acteurs en andere kunstenaars de kans eigen ideeën op scène te brengen, aan het helse tempo van één voorstelling per week.

11. 2001: onverwacht overlijden van publiekstrekker Jean-Pierre De Decker

Onder leiding van artistiek leider Jean-Pierre De Decker ging het NTG in de jaren 90 een andere koers varen. Er kwam een nieuw, jong ensemble en het repertoire werd publieksvriendelijker gemaakt, met onder meer kerst- en familievoorstellingen. De publieksopkomst verdubbelde tot een absoluut record van 100.000 toeschouwers. De Decker, die droomde van een fusie tussen alle Gentse theaters, had grootste plannen maar overleed totaal onverwacht aan een hartstilstand in 2001.

12. 2005: aanstelling Johan Simoens; internationale klepper aan het hoofd van NTG

De Nederlander Johan Simoens was in 2005 de eerste buitenlander die aan het hoofd kwam van NTG als artistiek leider. Simoens, die onder meer een voorliefde had voor Franse auteurs, bracht in zijn zog veel nieuwe namen naar Gent, zowel acteurs als medewerkers. Hij mikte met zijn producties ook sterk op het internationale toneel. In 2009 speelde *Kasimir en Karoline*, met onder anderen Wim Opbrouck en Els Dottermans, in het pauselijk paleis van Avignon tijdens het gerenommeerde zomerfestival daar.

13. 2010 – 2015: periode onder artistiek leider Wim Opbrouck

Met een ensemble vol grote namen als Opbrouck zelf, Els Dottermans, Bert Luppès, Elsie de Brauw en Chris Thys oogst NTG succes, ook internationaal, en werkt het samen met gevierde regisseurs en auteurs als Alain Platel, Peter Verhelst, Jan Eelen, Julie van den Berghe en Luk Perceval. Voorstellingen als *Front* en *Platonov* reizen door Europa, en soms de wereld.

14. 2018: première *Lam Gods*

Met een vernieuwde Schouwburg en een nieuwe artistieke leider, de ambitieuze Zwitser Milo Rau, gaat NTGent een nieuw tijdperk in. Rau's eerste productie is een theatrale voorstelling van de triptiek *Lam Gods*. Vlaanderen leert de Zwitser, die bij zijn aanstelling het Manifest van Gent schreef, meteen van zijn meest controversiële kant kennen. Met een zoekertje in de krant doet hij een oproep naar Syriëstrijders voor de rol van kruisvaarders in 'Lam Gods'; tot in het Vlaams Parlement is daar grote ophef over. De voorstelling zelf wordt door pers en publiek warm onthaald.

15. 2023: première *Antigone in de Amazone* gemaakt in het Amazonewoud

NTGent kruipt uit het corona-dal met een voorstelling waarvoor het team van Milo Rau wekenlang afzakt naar het Braziliaanse Amazonewoud om er met de een lokale groep activisten een waargebeurd bloedbad na te spelen. De filmbeelden ervan zijn een cruciaal element in de bekroonde voorstelling *Antigone in de Amazone*, over de verwoestende kracht van de mens en het belang van verzet.

16. Voorjaar 2024: Stadsfestival met 32 opvoeringen in acht Gentse wijken

Het *All Greeks Festival*, bedacht door Milo Rau maar uitgevoerd onder het bewind van zijn opvolgers, is een huzarenstuk. Acht weken lang vormt Gent een soort modern Athene, met opvoeringen van alle 32 Griekse tragedies in acht verschillende wijken. Telkens in openlucht en in de ochtend. NTGent werkt voor het stadsfestival nauw samen met tientallen Gentse organisaties.

17. Eind 2024: NTGent lanceert Alva Ishii, allereerste digitale huisartiest

De nieuwe artistieke leiding van NTGent, een trio dat bestaat uit Barbara Raes, Melih Gençboyacı en Yves Degryse, start aan zijn eerste volwaardige seizoen met de voorstelling van de nieuwe huisartiest Alva Ishii, opgetrokken uit artificiële intelligentie. De komende jaren zet het stadstheater in op de ontwikkeling van nieuwe technologieën binnen de podiumkunsten, de helende kracht van kunst via nieuwe, collectieve rituelen, en een diepere verankering in de stad.